

1K kapitola 1.

[1] Pavel, z vůle Boží povoláný apoštol Krista Ježíše, a bratr Sosthenes [2] církvi Boží v Korintu, posvěceným v Kristu Ježíši, povoláným svatým, spolu se všemi, kteří vyzývají jméno našeho Pána Ježíše Krista, ať jsou shromážděni kdekoli, jinde či u nás: [3] Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. [4] Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši; [5] on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání. [6] Neboť svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno, [7] takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus. [8] On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni. [9] Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem. [10] Proším vás, bratří, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení i přesvědčení. [11] Dověděl jsem se totiž o vás z domu Chloé, bratří, že jsou mezi vámi spory. [12] Myslím tím to, že se mezi vámi říká: Já se hlásím k Pavlovi, já zase k Apollovi, já k Petrovi, já ke Kristu. [13] Je snad Kristus rozdělen? Což byl Pavel za vás ukřižován? Nebo jste byli pokřtěni ve jméno Pavlovo? [14] Děkuji Bohu, že jsem nikoho z vás nepokřtil kromě Krispa a Gaia; [15] tak nemůže nikdo říci, že jste byli pokřtěni v moje jméno. [16] Pokřtil jsem i rodinu Štěpánovu. Jinak už nevím, že bych byl ještě někoho pokřtil. [17] Kristus mě totiž neposlal křtít, ale zvěstovat evangelium, ovšem ne moudrostí slov, aby Kristův kříž nepozbyl smyslu. [18] Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží. [19] Je psáno: "Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhu." [20] Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neuciniil Bůh moudrost světa bláznovstvím? [21] Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. [22] Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, [23] ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, [24] ale pro povolané, jak pro Židy, tak pro Řeky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. [25] Neboť bláznovství Boží je moudřejší než lidé a slabost Boží je silnější než lidé. [26] Pohleďte, bratří, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; [27] ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; [28] neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic - [29] aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem. [30] Vy však jste z Boží moci v Kristu Ježíši; on se nám stal moudrostí od Boha, spravedlností, posvěcením a vykoupením, [31] jak je psáno: "Kdo se chlubit, ať se chlubit v Pánu".

1K kapitola 2.

[1] Ani já, bratří, když jsem přišel k vám, nepřišel jsem vám hlásat Boží tajemství nadnesenými slovy nebo moudrostí. [2] Rozhodl jsem se totiž, že mezi vámi nebudu znát nic než Ježíše Krista, a to Krista ukřižovaného. [3] Přišel jsem k vám slab, s velkou bázni a chvěním; [4] má řeč a mé kázání se neopíraly o vemlouvavá slova lidské moudrosti, ale prokazovaly se Duchem a mocí, [5] aby se tak vaše víra nezakládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží. [6] Moudrosti sice učíme, ale jen ty, kteří jsou dospělí ve víře - ne ovšem moudrosti tohoto věku či vládců tohoto věku, spějících k záhubě, [7] nýbrž moudrosti Boží, skryté v tajemství, kterou Bůh od věčnosti určil pro naše oslavení. [8] Tu moudrost nikdo z vládců tohoto věku nepoznal; neboť kdyby ji byli poznali, nebyli by ukřižovali Pána slávy. [9] Ale jak je psáno: "Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysli nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují." [10] Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha; Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. [11] Neboť kdo z lidí zná, co je v člověku, než jeho vlastní duch? Právě tak nikdo nepoznal, co je v Bohu, než Duch Boží. [12] My jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, [13] abychom poznali, co nám Bůh daroval. O tom i mluvíme ne tak, jak nás naučila lidská moudrost, ale jak nás naučil Duch, a duchovní věci vykládáme slovy Ducha. [14] Přirozený člověk nemůže přijmout věci Božího Ducha; jsou mu bláznovstvím a nemůže je chápat, protože se dají posoudit jen Duchem. [15] Člověk obdařený Duchem je schopen posoudit všechno, ale sám nemůže být nikým správně posouzen. [16] Vždyť "kdo poznal mysl Páně a kdo ho bude poučovat?" My však mysl Kristovu máme.

1K kapitola 3.

[1] Já jsem k vám, bratří, nemohl mluvit jako k těm, kteří mají Ducha, nýbrž jako k těm, kteří myslí jen po lidsku, jako k nedospělým v Kristu. [2] Mlékem jsem vás živil, pokrm jsem vám jíst nedával, protože jste jej nemohli snést - ani teď ještě nemůžete, [3] neboť dosud patříte světu. Odkud je mezi vámi závist a svár, ne-li z toho, že patříte světu a žijete jako ostatní lidé? [4] Když se jeden z vás hlásí k Pavlovi a druhý k Apollovi, neznámá to, že jste lidé světa? [5] Kdo je vlastně Apollos? A kdo je Pavel? Služebníci, kteří vás přivedli k víře, každý tak, jak mu dal Pán. [6] Já jsem zasadil, Apollos zaléval, ale Bůh dal vzrůst; [7] a tak nic neznámá ten, kdo sází, ani kdo zalévá, nýbrž Bůh, který dává vzrůst. [8] Kdo sází a kdo zalévá, patří k sobě, ale každý podle vlastní práce obdrží svou odměnu. [9] Jsme spolupracovníci na Božím díle, a vy jste Boží pole, Boží stavba. [10] Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví. [11] Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. [12] Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - [13] dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. [14] Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu. [15] Když mu dílo shoří, utrpí škodu; sám bude sice zachráněn, ale projde ohněm. [16] Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? [17] Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy. [18] Ať nikdo sám sebe neklame. Domnívá-li se někdo z vás, že je v tomto světě moudrý, ať se stane bláznem, aby se stal opravdu moudrým. [19] Moudrost tohoto věku je bláznovstvím před Bohem, neboť je psáno: "Nachtá moudré na jejich vychytralost"; [20] a jinde: "Hospodin zná úmysly moudrých a ví, že jsou marné." [21] A tak ať se nikdo nechlubí lidmi. Všechno je vaše, [22] ať Pavel nebo Apollos nebo Petr, ať svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše, [23] vy však jste Kristovi a Kristus je Boží.

1K kapitola 4.

[1] Proto ať nás všichni pokládají za služebníky Kristovy a správce Božích tajemství. [2] Od správců se nežadá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným. [3] Mně tedy pramálo záleží na tom, soudíte-li mě vy nebo jakýkoliv lidský soud. Vždyť ani já nejsem soudcem sám nad sebou; [4] ničeho si nejsem sice vědom, tím však ještě nejsem ospravedlněn, neboť mým soudcem je Pán. [5] Nevslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde.

On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha. [6] Toto jsem, bratří, kvůli vám vztáhl na sebe a na Apolla, abyste se na nás naučili, co znamená "ne nad to, co je psáno", a nikdo se nepyšnil jedním z nás proti druhému. [7] Kdo ti dal vyniknout? Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal? [8] Už jste nasyceni, už jste zbohatli, vešli jste do Božího království, a my ne! Kéž byste skutečně vešli do království, abychom i my kralovali spolu s vámi! [9] Skoro se mi zdá, že nás apoštoly Bůh určil na poslední místo, jako vydané na smrt; stali jsme se podívanou světu, andělům i lidem. [10] My jsme blázni pro Krista, vy ovšem jste v Kristu rozumní; my jsme slabí, vy silní; vy slavní, my beze cti. [11] Až do této chvíle trpíme hladem a žízní a nemáme co na sebe, jsme bití, jsme bez domova, [12] s námahou pracujeme svými rukama. Jsme-li tupeni, žehnáme, pronásledováni neklesáme, [13] když nám zlořečí, odpovídáme laskavě. Až dosud jsme vydědění světa, na které se všechno svaluje. [14] Nepíši to proto, abych vás zahanbil, ale abych vás jako své milované děti napomenul. [15] I kdybyste měli tisíce vychovatelů v Kristu, otců mnoho nemáte, neboť v Kristu Ježíši jsem vás já přivedl k životu skrze evangelium. [16] Prosim vás: Jednejte podle mého příkladu! [17] Právě proto jsem k vám poslal Timotea, svého v Pánu milovaného a věrného syna. On vám připomene můj způsob jednání v Kristu, jak učím v každé církvi. [18] Někteří se začali povyšovat, protože prý už k vám nepřijdu; [19] ale přijdu k vám brzy, bude-li Pán chtít, a učiním si úsudek o těch domýšlivcích ne podle toho, co mluví, ale podle toho, co dokážou. [20] Království Boží nezáleží v slovech, nýbrž v moci. [21] Vyberte si: Mám na vás přijít s holí, nebo s láskou a mírností?

1K kapitola 5.

[1] Dokonce se proslýchá, že je mezi vámi případ smilstva, a to takový, jaký se nevyskytuje ani mezi pohany, že totiž kdosi žije s ženou svého otce. [2] A vy jste přitom nadutí, místo abyste se raději zarmoutili; odstraňte ze svého středu toho, kdo to udělal. [3] Neboť já, ač tělem vzdálen, duchem však přítomen, vyslovil jsem již soud nad tím, kdo se toho dopustil, jako bych byl s vámi - [4] a to ve jménu Pána Ježíše Krista. Až se shromáždíte - já budu duchem s vámi a bude s námi i moc našeho Pána Ježíše - [5] vydejte toho člověka satanu ke zkáze těla, aby duch mohl být zachráněn v den Páně. [6] Vaše vychloubání není dobré. Nevíte, že "trocha kvasu všechno těsto prokvasí"? [7] Odstraňte starý kvas, abyste byli novým těstem, vždyť vám nastal čas nekvašených chlebů, neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus. [8] Proto slavme velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatnosti, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy. [9] Napsal jsem vám v listě, abyste neměli nic společného se smilníky; [10] ale nemyslel jsem tím všechny smilníky tohoto světa nebo lakomce, lupiče a modláře, protože to byste museli ze světa utéci. [11] Měl jsem však na mysli, abyste se nestýkali s tím, kdo si sice říká bratr, ale přitom je smilník nebo lakomec nebo modlář nebo utrhač nebo opilec nebo lupič; s takovým ani nejzte. [12] Proč bych měl soudit ty, kdo jsou mimo nás? Nemáte soudit ty, kdo jsou z nás? [13] Kdo jsou mimo nás, ty bude soudit Bůh. Odstraňte toho zlého ze svého středu!

1K kapitola 6.

[1] Jak to, že se někdo z vás opovažuje, má-li spor s druhým, jít k pohanským soudcům místo k bratřím? [2] Což nevíte, že Boží lid bude soudit svět? Jestliže budete soudit svět, nejste snad schopni rozsuzovat takové maličkosti? [3] Nevíte, že budeme soudit anděly? Tím spíše věci všedního života! [4] Máte-li spory o tyto všední záležitosti, proč se obracíte k těm, kdo nemají s církví nic společného? [5] K vašemu zahanbení to říkám. Cožpak není mezi vámi nikdo rozumný, kdo by dovedl rozsoudit spor mezi bratřimi? [6] Ale bratr se soudí s bratrem, a to před nevěřícími! [7] Již to je vaše prohra, že se vůbec mezi sebou soudíte. Proč raději netrpíte křivdu? Proč raději nenesete škodu? [8] Vy však křivdíte a škodíte, a to bratřím! [9] Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylte se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravníci, ani zvrácení, [10] ani zloději, ani lakomci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království. [11] A to jste někteří byli. Dali jste se však obmýt, byli jste posvěceni, byli jste ospravedlněni ve jménu Pána Ježíše Krista a Duchem našeho Boha. [12] "Všechno je mi dovoleno" - ano, ale ne všechno prospívá. "Všechno je mi dovoleno" - ano, ale ničím se nedám zotročit. [13] Jídlo je pro žaludek a žaludek pro jídlo; Bůh však jednou učiní konec obojímu. Tělo však není pro smilstvo, nýbrž pro Pána, a Pán pro tělo. [14] Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás. [15] Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mám tedy z údy Kristových učinit údy nevěstky? Rozhodně ne! [16] Což nevíte, že kdo se oddá nevěstce, je s ní jedno tělo? Je přece řečeno "budou ti dva jedno tělo". [17] Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. [18] Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. [19] Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatřte sami sobě! [20] Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.

1K kapitola 7.

[1] Pokud jde o to, co jste psali: Je pro muže lépe, když žije bez ženy. [2] Abyste se však uvarovali smilstva, ať každý má svou ženu a každá svého muže. [3] Muž ať prokazuje ženě, čím je jí povinen, a podobně i žena muži. [4] Žena nemá své tělo pro sebe, ale pro svého muže. Podobně však ani muž nemá své tělo pro sebe, ale pro svou ženu. [5] Neodpírejte se jeden druhému, leda se vzájemným souhlasem a jen na čas, abyste byli volní pro modlitbu. Potom zase buďte spolu, aby vás satan nepokoušel, když byste se nemohli ovládnout. [6] To ovšem říkám jako ústupek, ne jako příkaz. [7] Přál bych si totiž, aby všichni lidé byli jako já; ale každý má od Boha svůj vlastní dar, jeden tak, druhý jinak. [8] Svobodným a vdovám pravím, že je pro ně lépe, když zůstanou tak jako já. [9] Je-li jim zatěžko žít zdrženlivě, ať vstoupí v manželství, neboť je lepší žít v manželství než se trápit. [10] Těm, kteří žijí v manželství, přikazuji - ne já, ale Pán - aby žena od muže neodcházela. [11] A když už odejde, ať zůstane neprovdána nebo se s mužem smíří; a muž ať ženu neopouští. [12] Ostatním pravím já, a ne už Pán: Má-li někdo z bratří ženu nevěřící a ona je ochotna s ním zůstat, ať ji neopouští. [13] A má-li žena muže nevěřícího a on je ochoten s ní zůstat, ať ho neopouští. [14] Nevěřící muž je totiž posvěcen manželstvím s věřící ženou a nevěřící žena manželstvím s věřícím mužem, jinak by vaše děti byly nečisté; jsou však přece svaté! [15] Chce-li nevěřící odejít, ať odejde. Věřící nejsou v takových případech vázání. Bůh nás povolal k pokoji. [16] Víš snad, ženo, zda se ti podaří přivést muže ke spáse? Víš snad, muži, zda se ti podaří přivést ženu ke spáse? [17] Každý ať žije v tom postavení, které měl od Pána, když ho povolal k víře. A tak to nařizují v církvích všude. [18] Jsi povolán jako žid? Nezatajuj svou obřizku. Jsi povolán jako pohan? Nedávej se obřezat. [19] Nezáleží na tom, zda je někdo obřezán nebo není, ale na tom, zda zachovává Boží přikázání. [20] Nikdo ať neopouští postavení, v němž ho Bůh povolal. [21] Byl jsi povolán jako otrok? Netrap se tím. Ale kdyby ses mohl stát svobodným, raději toho použij. [22] Koho Pán povolal jako otroka, má v Pánu svobodu. Koho povolal jako svobodného, je v

poddanství Kristově. [23] Bylo za vás zapláceno výkupné, nebudte otroky lidí! [24] V čem byl kdo povolán, bratří, v tom ať před Bohem zůstane. [25] Co se týká neprovdaných, nemám žádný rozkaz Páně, ale dávám jen radu jako ten, kdo je pro milosrdenství Páně hoden důvěry. [26] Domnívám se, že vzhledem k tomu, co má přijít, je pro člověka nejlepší zůstat tak, jak je. [27] Máš ženu? Nechtěj se s ní rozejít. Jsi bez ženy? Žádnou nehledej. [28] Ale i když se oženíš, nezhrěšíš. A vdá-li se dívka, nezhrěší. Dolehne však na ně tíseň tohoto času. Toho vás chci ušetřit. [29] Chci říci, bratří, toto: Lhůta je krátká. Proto ti, kdo mají ženy, ať jsou, jako by je neměli, [30] a kdo pláče, jako by neplakali, a kdo jsou veselí, jako by nebyli, a kdo kupují, jako by nevlastnili, [31] a kdo užívají věci tohoto světa, jako by neužívali; neboť podoba tohoto světa pomíjí. [32] Já bych však chtěl, abyste neměli starosti. Svobodný se stará o věci Páně, jak by se líbil Bohu, [33] ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě, a je rozpolcen. [34] Žena bez manžela nebo svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem. Provdaná se stará o světské věci, jak by se zalíbila muži. [35] To vám říkám, abych vám pomohl, ne abych vás uvedl do nesnází, ale abyste žili důstojně a věrně Inuli k Pánu bez rozptylování. [36] Domnívá-li se někdo, že jedná nečestně vůči své snoubence, která je už ve zralém věku, a že se patří, aby si ji vzal, ať udělá, co chce: nehřeší. Ať se vezmou. [37] Ale kdo je v nitru pevný, nic ho nenutí, má v moci svou vlastní vůli a pevně se rozhodl, že se s ní neožení, jedná dobře. [38] Takže kdo se ožení se svou snoubenkou, jedná dobře, ale kdo se neožení, udělá lépe. [39] Žena je vázána zákonem, pokud žije její muž. Jestliže muž umře, je svobodná a může se vdát, za koho chce, ale jen v Kristu. [40] Po mém soudu bude však pro ni lépe, zůstane-li tak; myslím, že i já mám Ducha Božího.

1K kapitola 8.

[1] Pokud jde o maso obětované modlám, víme, že "všichni máme poznání". Poznání však vede k domýšlivosti, kdežto láska buduje. [2] Jestliže si někdo myslí, že něco už plně poznal, ten ještě nepoznal tak, jak je třeba. [3] Kdo však miluje Boha, je od něho poznán. [4] Pokud tedy jde o to, zda se smí jíst maso obětované modlám, víme, že modly ani bohové tohoto světa nic nejsou a že jest jen jeden Bůh. [5] I když jsou tak zvaní bohové na nebi či na zemi - jakože je mnoho takových bohů a pánů - [6] my přece víme, že je jediný Bůh Otec, od něhož je všechno, a my jsme tu pro něho, a jediný Pán Ježíš Kristus, skrze něhož je všechno, i my jsme skrze něho. [7] Ale všichni nemají toto poznání. Někteří jsou až podnes tak zvyklí na modly, že jedí toto maso jako oběti modlám; jejich svědomí je nejisté, a proto je poskvrněno. [8] Pokrm nás Bohu nepřiblíží; nejíme-li obětované maso, nic neztrácíme, jíme-li, nic nezískáme. [9] Dejte si pozor, aby se tato vaše svoboda nestala kamenem úrazu pro slabé. [10] Když někdo tebe, který máš poznání, uvidí za stolem v pohanském chrámě, zda tím nepřivedeš svědomí toho slabého bratra k tomu, aby také jedl maso obětované modlám? [11] Jenže tak bude ten slabý tvým poznáním uveden do záhuby - bratr, pro kterého Kristus zemřel! [12] Když takto hřešíte proti bratřím a ubíjíte jejich slabé svědomí, hřešíte proti Kristu. [13] A proto: je-li jídlo kamenem úrazu pro mého bratra, nechci už nikdy jíst maso, abych nepřivedl svého bratra k pádu.

1K kapitola 9.

[1] Nejsem snad svoboděn? Nejsem apoštol? Neviděl jsem Ježíše, našeho Pána? Nejste vy mým dílem v Pánu? [2] I kdybych pro jiné apoštolem nebyl, pro vás jím jsem! Vždyť pečeti mého apoštolství jste vy sami tím, že jste uvěřili v Pána. [3] Toto je má odpověď těm, kteří mne soudí: [4] Což nemáme právo přijímat od vás jídlo a pití? [5] Nemáme právo brát s sebou věřící ženu, tak jako ostatní apoštolové i bratři Páně i Petr? [6] To snad jen já a Barnabáš jsme povinni vydělávat si na živobytí? [7] Který voják slouží za vlastní peníze? Kdo vysadí vinici a nejí, co urodila? Kdo pase stádo a neživí se mlékem toho stáda? [8] Jsou to snad jen mé lidské úvahy? Neříká to sám zákon? [9] V Mojžíšově zákoně je přece psáno: "Nedáš náhubek dobytčeti, když mlátí obilí". Má tu Bůh na mysli dobytek? [10] Není to řečeno spíše pro nás? Ano, pro nás to bylo napsáno, neboť ten, kdo orá a kdo mlátí, má pracovat s nadějí, že dostane svůj podíl. [11] Když jsme vám zaseli duchovní setbu, bylo by to mnoho, kdybychom sklízeli vaši pozemskou úrodu? [12] Mají-li na vás právo jiní, proč ne tím spíše my? Přesto jsme tohoto práva nepoužili, raději snášíme nedostatek, jen abychom nekladli žádnou překážku do cesty Kristovu evangelium. [13] Což nevíte, že ti, kteří slouží ve svatyni, dostávají ze svatyně jídlo, a ti, kteří přísluhují při oltáři, mají podíl na obětech? [14] Tak i Pán ustanovil, aby ti, kteří zvěstují evangelium, měli z evangelia obživu. [15] Já jsem však ničeho z toho nepoužil. Nepíšu o tom proto, abych se toho dožadoval. To bych raději umřel hladem, než aby mne někdo zbavil této chlouby! [16] Nemohu se chlubit tím, že kážu evangelium; nemohu jinak, běda mně, kdybych nekázal. [17] Kdybych to činil ze své vůle, mám nárok na odměnu; jestliže jsem byl povolán, plním svěšený úkol. [18] Zač tedy mohu čekat odměnu? Za to, že pínášším evangelium zadarmo, že jsem se vzdal práva, které mám jako kazatel evangelia. [19] Jsem svoboděn ode všech, ale učinil jsem se otrokem všech, abych mnohé získal. [20] Židům jsem byl židem, abych získal židy. Těm, kteří jsou pod zákonem, byl jsem pod zákonem, abych získal ty, kteří jsou pod zákonem - i když sám pod zákonem nejsem. [21] Těm, kteří jsou bez zákona, byl jsem bez zákona, abych získal ty, kteří jsou bez zákona - i když před Bohem nejsem bez zákona, neboť mým zákonem je Kristus. [22] Těm, kdo jsou slabí, stal jsem se slabým, abych získal slabé. Všem jsem se stal vším, abych získal aspoň některé. [23] Všecko to dělám pro evangelium, abych na něm měl podíl. [24] Nevíte snad, že ti, kteří běží na závodní dráze, běží sice všichni, ale jen jeden dostane cenu? Běžte tak, abyste ji získali! [25] Každý závodník se podrobuje všestranné kázni. Oni to podstupují pro pomíjitelný věnec, my však pro věnec nepomíjitelný. [26] Já tedy běžím ne jako bez cíle; bojuji ne tak, jako bych dával rány do prázdna. [27] Ranami nutím své tělo ke kázni, abych snad, když kážu jiným, sám neselhal.

1K kapitola 10.

[1] Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, [2] všichni byli křtem v oblaku a moři spojení s Mojžíšem, [3] všichni jedli týž duchovní pokrm [4] a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. [5] A přece se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť "poušť byla poseta jejich těly". [6] To vše se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém jako oni. [7] A také nebudte modláři jako někteří z nich, jak je psáno: "Usadil se lid, aby jedl a pil, a potom povstali k tancům." [8] Ani se neoddávejme smilstvu, jako někteří z nich, a padlo jich za jeden den třídvacet tisíc. [9] A také nechtějme zkoušet Pána, jako to dělali někteří z nich a hynuli od hadího uštknutí, [10] ani nereptejte, jako někteří z nich, a byli zahubeni Zhubcem. [11] To, co se jim stalo, je výstražný obraz a bylo to napsáno k napomenutí nám, které zastihl přelom věků. [12] A proto ten, kdo si myslí, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl. [13] Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. [14] A proto, moji milovaní, utíkejte před modlářstvím. [15] Mluvíme k vám jako k rozumným lidem; posuďte sami, co

říkám: [16] Není kalich požehnání, za nějž děkujeme, účastí na krvi Kristově? A není chléb, který lámeme, účastí na těle Kristově? [17] Protože je jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu. [18] Pohlédte na Izraelský lid: Nespojuje ty, kteří jedí oběti, společenství oltáře? [19] Co tím chce říci? Že pokrm obětovaný modlám něco znamená? Nebo že modla něco znamená? [20] Nikoli, nýbrž že to, co pohané obětují, obětují démonům, a ne Bohu. Nechci, abyste vešli ve společenství s démony. [21] Nemůžete pít kalich Páně i kalich démonů. Nemůžete mít účast na stole Páně i na stole démonů. [22] Chceme snad popudit Pána k žárlivosti? Jsme snad silnější než on? [23] "Všecko je dovoleno" - ano, ale ne všecko prospívá. "Všecko je dovoleno" - ano, ale ne všecko přispívá ke společnému růstu. [24] Nikdo ať nemyslí sám na sebe, nýbrž ať má ohled na druhého! [25] Jezte všechno, co se prodává v masných krámech, a pro své svědomí se nepotřebujete na nic ptát. [26] "Hospodinova je země i její plnost." [27] Pozve-li vás někdo z nevěřících a chcete tam jít, jezte všechno, co vám předloží, a pro své svědomí se na nic neptejte. [28] Kdyby vám však někdo řekl: "Toto bylo obětováno božstvům", nejzte kvůli tomu, kdo vás na to upozornil, a pro svědomí- [29] nemyslím vaše svědomí, nýbrž svědomí toho druhého. Proč by moje svoboda měla být souzena cizím svědomím? [30] Jestliže něco přijímám s vděčností, proč mám být odsuzován za to, zač vzdávám díky? [31] Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všecko činite k slávě Boží. [32] Nebuďte kamenem úrazu ani Židům, ani Řekům, ani církvi Boží, [33] já se také snažím všem vyjít vstříc. Nehledám svůj vlastní prospěch, nýbrž prospěch mnohých, aby byli spaseni.

1K kapitola 11.

[1] Jedněte podle mého příkladu, jako já jednám podle příkladu Kristova. [2] Chválím vás, že si mne stále připomínáte a držíte se tradice, kterou jste ode mne přijali. [3] Rád bych, abyste si uvědomili, že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy muž a hlavou Krista je Bůh. [4] Každý muž, který se modlí nebo prorocky mluví s pokrytou hlavou, zneuctívá toho, kdo je mu hlavou, [5] a každá žena, která se modlí nebo prorocky mluví s nezahalenou hlavou, zneuctívá toho, kdo je jí hlavou; je to jedno a totéž, jako kdyby byla ostříhaná. [6] Jestliže si žena nezahaluje hlavu, ať se už také ostříhá. Je-li však pro ženu potupné dát se ostříhat nebo oholit, ať se zahaluje. [7] Muž si nemá zahalovat hlavu, protože je obrazem a odleskem slávy Boží, kdežto žena je odleskem slávy mužovy. [8] Vždyť muž není z ženy, nýbrž žena z muže. [9] Muž přece nebyl stvořen pro ženu, ale žena pro muže. [10] Proto má žena mít na hlavě znamení moci kvůli andělům. [11] V Kristu ovšem není žena bez muže ani muž bez ženy, [12] vždyť jako je žena z muže, tak i muž skrze ženu - všecko pak je z Boha. [13] Posuďte to sami: Sluší se, aby se žena k Bohu modlila s nezahalenou hlavou? [14] Cožpak vás sama příroda neučí, že pro muže jsou dlouhé vlasy hanbou, [15] kdežto pro ženu ctí? Vlasy jsou jí totiž dány jako závoj. [16] Chce-li někdo umíněně na tom trvat, tomu říkám: Není to obyčejem ani u nás, ani v ostatních církvích Božích. [17] Když už vás napomínám, nemohu také pochválit, že se shromažďujete spíše ke škodě než k prospěchu. [18] Předně slyším, že jsou mezi vámi roztržky, když se v církvi shromažďujete, a jsem nakloněn tomu věřit. [19] Neboť musí mezi vámi být i různé skupiny, aby se ukázalo, kdo z vás se osvědčí. [20] Když vy se však shromažďujete, není to už společenství večere Páně: [21] každý se dá hned do své večere, a jeden má hlad, druhý se opije. [22] Což nemáte své domácnosti, kde byste jedli a pili? Či snad pohrdáte církví Boží a chcete zahanbit ty, kteří nic nemají? Co vám mám říci? Mám vás snad pochválit? Za to vás nechválím! [23] Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, [24] vzdal díky, lámal jej a řekl: "Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to činite na mou památku." [25] Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: "Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to činite, kdykoli budete pít, na mou památku." [26] Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde. [27] Kdo by tedy jedl tento chléb a pil kalich Páně nehodně, proviní se proti tělu a krvi Páně. [28] Necht' každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije. [29] Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení. [30] Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají. [31] Kdybychom soudili sami sebe, nebyli bychom souzeni. [32] Když nás však soudí Pán, je to k naší nápravě, abychom nebyli odsouzeni spolu se světem. [33] A tak, bratří moji, když se shromažďujete k společnému stolu, čekejte jeden na druhého. [34] Kdo má hlad, ať se nají doma, abyste se neshromažďovali k odsouzení. Ostatní věci zařídím, až přijdu.

1K kapitola 12.

[1] Pokud jde o duchovní dary, bratří, nechtěl bych vás nechat v nevědomosti. [2] Pamatujte se, že když jste byli pohané, táhlo vás to neodolatelně k němým modlám. [3] Proto vám zdůrazňuji, že žádný, kdo mluví z Ducha Božího, nefekne: "Ježíš buď proklet", a že nikdo nemůže říci: "Ježíš je Pán", leč v Duchu svatém. [4] Jsou rozdílná obdarování, ale tentýž Duch; [5] rozdílné služby, ale tentýž Pán; [6] a rozdílná působení moci, ale tentýž Bůh, který působí všecko ve všech. [7] Každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu. [8] Jednomu je skrze Ducha dáno slovo moudrosti, druhému slovo poznání podle téhož Ducha, [9] někomu zase víra v témž Duchu, někomu dar uzdravování v jednom a témž Duchu, [10] někomu působení mocných činů, dalšímu zase prorocktví, jinému rozlišování duchů, někomu dar mluvit ve vytržení, jinému dar vykládat, co to znamená. [11] To všechno působí jeden a týž Duch, který uděluje každému zvláštní dar, jak sám chce. [12] Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. [13] Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. [14] Tělo není jeden úd, nýbrž mnoho údů. [15] Kdyby řekla noha: "Protože nejsem ruka, nepatřím k tělu", tím by ještě nepřestala být částí těla. [16] A kdyby řeklo ucho "Protože nejsem oko, nepatřím k tělu," tím by ještě nepřestalo být částí těla. [17] Kdyby celé tělo nebylo než oko, kde by byl sluch? A kdyby celé tělo nebylo než sluch, kde by byl čich? [18] Ale Bůh dal tělu údy a každému z nich určil úkol, jak sám chtěl. [19] Kdyby všechno bylo jen jedním údem, kam by se podělo tělo? [20] Ve skutečnosti však je mnoho údů, ale jedno tělo. [21] Oko nemůže říci ruce: "Nepotřebuji tě!" Ani hlava nemůže říci nohám: "Nepotřebuji vás!" [22] A právě ty údy těla, které se zdají méně významné, jsou nezbytné, [23] a které pokládáme za méně čestné, těm prokazujeme zvláštní čest, a neslušné slušněji zahalujeme, [24] jak to naše slušné údy nepotřebují. Bůh zařídil tělo tak, že přehlíženým údům dal hojnější čest, [25] aby v těle nedošlo k roztržce, ale aby údy shodně pečovaly jeden o druhý. [26] Trpí-li jeden úd, trpí spolu s ním všechny. A dochází-li slávy jeden úd, všechny se radují spolu s ním. [27] Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů. [28] A v církvi ustanovil Bůh jedny za apoštoly, druhé za proroky, třetí za učitele; potom jsou mocné činy, pak dary uzdravování, služba potřebným, řízení církve, řeč ve vytržení. [29] Jsou snad všichni apoštoly? Jsou všichni proroky? Jsou všichni učiteli? Mají všichni moc činit divy? [30] Mají všichni dar uzdravovat? Mají všichni schopnost mluvit ve vytržení rozličnými jazyky? Dovedou je všichni vykládat? [31] Usilujte o vyšší dary!

1K kapitola 13.

[1] Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku bych neměl, jsem jenom dunící kov a zvučící zvon. [2] Kdybych měl dar prorockví, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano kdybych měl tak velkou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem. [3] A kdybych rozdal všecko, co mám, ano kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje. [4] Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. [5] Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. [6] Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. [7] Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. [8] Láska nikdy nezanikne. Prorockví - to pomine; jazyky - ty ustanou; poznání - to bude překonáno. [9] Vždyť naše poznání je jen částečné, i naše prorokování je jen částečné; [10] až přijde plnost, tehdy to, co je částečné, bude překonáno. [11] Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětinské. [12] Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance, potom však uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne. [13] A tak zůstává víra, naděje, láska - ale největší z té trojice je láska.

1K kapitola 14.

[1] Držte se lásky a usilujte o duchovní dary, nejvíce o dar prorocké řeči. [2] Vždyť kdo ve vytržení mluví jazyky, nemluví k lidem, nýbrž k Bohu, a nikdo mu nerozumí. Je puzen Duchem, ale to, co říká, zůstává tajemstvím. [3] Ten však, kdo má prorocký dar, mluví k lidem pro jejich duchovní užitek, napomenutí i povzbuzení. [4] Kdo ve vytržení mluví jazyky, mluví k svému užítku, ale kdo mluví prorocky, mluví k užítku církve. [5] Chtěl bych, abyste všichni mluvili jazyky, ale ještě více, abyste měli prorocký dar. Neboť ten, kdo mluví prorocky, znamená víc než ten, kdo mluví ve vytržení - ledaže by jeho řeč byla vykládána, aby z toho církev měla užitek. [6] Vždyť kdybych k vám, bratří, přišel a mluvil jazyky, a nepřinesl vám žádné zjevení od Boha ani poznání ani prorocké slovo ani naučení - jaký prospěch byste z toho měli? [7] Je to jako s hudebními nástroji, třeba s flétnou nebo kytarou: kdyby nevydávaly odlišné tóny, jak by bylo možno rozeznat nápěv, který se na nich hraje? [8] A kdyby polnice vydala neurčitý zvuk, kdo by se připravoval k bitvě? [9] Tak i vy: Jestliže ve vytržení nepromluvíte jasné slovo, jak se má poznat, co bylo řečeno? Budete mluvit jen do vzduchu! [10] Na světě je mnoho různých řečí a každá má svá slova. [11] Jestliže však neznám význam těch slov, budu pro mluvícího cizincem a on zase bude cizincem pro mne. [12] Tak i vy: když tak horlivě usilujete o duchovní dary, snažte se, abyste měli hojnost těch, které slouží růstu celé církve. [13] A proto ten, kdo mluví jazyky, nechť prosí, aby je dovedl také vykládat. [14] Kdybych se modlil ve vytržení, modlil by se můj duch, ale má mysl by toho nebyla účastna. [15] Co tedy? Budu se modlit ve vytržení ducha, ale budu se také modlit s vědomou myslí. Budu zpívat chvalozpěvy ve vytržení ducha, ale budu zpívat také s vědomou myslí. [16] Kdybys děkoval Bohu ve vytržení, jak by ten, kdo do toho není zasvěcen, mohl říci Amen k tvému díkůvdání, když nerozumí tomu, co říkáš? [17] Ty sice dobře vzdáváš díky, ale druhý z toho nemá žádný užitek. [18] Děkuji Bohu, že mám dar mluvit jazyky více než vy všichni, [19] ve shromáždění však - abych poučil i druhé - raději řeknu pět slov srozumitelně než tisíce slov ve vytržení. [20] Bratří, ve svém myšlení nebudte jako děti. Ve zlém buďte jako nemluvnata, ale v myšlení buďte dospělí. [21] V Zákoně je psáno: "Jinými jazyky a ústy cizozemců budu mluvit k tomuto lidu, ale ani tak mě nebudou poslouchat", praví Hospodin. [22] Mluvení jazyky není tedy znamením k víře, nýbrž k nevěře, prorocká řeč však nevede k nevěře, nýbrž k víře. [23] Kdyby se celá církev sešla ve shromáždění a všichni by mluvili ve vytržení, a přišli by tam lidé nezasvěcení a nevěřící, cožpak neřeknou, že blázníte? [24] Budou-li všichni mluvit prorocky a přijde tam člověk nevěřící nebo nezasvěcený, bude všim, co slyší, souzen a usvědčován, [25] vyjdou najevo věci skryté v jeho srdci, takže padne na kolena, pokaž se před Bohem a vyzná: "Vskutku je mezi vámi Bůh!" [26] Co z toho plyne, bratří? Když se shromažďujete, jeden má žalm, druhý slovo naučení, jiný zjevení od Boha, ještě jiný promluví ve vytržení a další to vyloží. Všecko ať slouží společnému růstu. [27] Pokud jde o mluvení jazyky, ať promluví dva nebo tři, jeden po druhém, a někdo ať vykládá. [28] Kdyby neměli vykladače, ať ve shromáždění mlčí, každý ať mluví ve vytržení jen pro sebe a před Bohem. [29] Z proroků ať promluví dva neb tři a ostatní ať to posuzují. [30] Dostane-li se zjevení jinému ve shromáždění, nechť ten první umlkne. [31] Jeden po druhém můžete všichni prorocky promluvit, aby všichni byli poučeni a všichni také povzbuzeni. [32] Prorok přece ovládá svůj prorocký dar. [33] Bůh není Bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu, [34] ženy nechť ve shromáždění mlčí. Nedovoluje se jim, aby mluvily; mají se podřizovat, jak to říká i Zákon. [35] Chtějí-li se o něčem poučit, ať se doma zeptají svých mužů; ženě se nesluší mluvit ve shromáždění. [36] Vyšlo snad slovo Boží od vás? Nebo přišlo jen k vám samotným? [37] Pokládá-li se někdo za proroka nebo za člověka obdařeného Duchem, měl by poznat, že to, co vám píšu, je přikázání Páně. [38] Kdo to neuznává, nedojde sám uznání. [39] A tak, bratří moji, horlivě se snažte prorokovat a nebraňte mluvit jazyky. [40] Všechno ať se děje slušně a spořádaně.

1K kapitola 15.

[1] Chci vám připomenout, bratří, evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, [2] a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval - vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. [3] Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Pisem [4] a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Pisem, [5] ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. [6] Poté se ukázal více než pěti stům bratřím najednou; většina z nich je posud na živu, někteří však již zesnuli. [7] Pak se ukázal Jakubovi, potom všem apoštolům. [8] Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. [9] Vždyť já jsem nejmenší z apoštolů a nejsem ani hoden jména apoštol, protože jsem pronásledoval církev Boží. [10] Milostí Boží jsem to, co jsem, a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo; více než oni všichni jsem se napracoval - nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. [11] Ať už tedy já, nebo oni - tak zvěstujeme a tak jste uvěřili. [12] Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání? [13] Nemá-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus. [14] A jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra, [15] a my jsme odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, ale on jej nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých. [16] Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. [17] Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, [18] a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu. [19] Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! [20] Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. [21] A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: [22] jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. [23] Každý v daném pořadí: první vstal Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. [24] Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí. [25] Musí totiž kralovat, "dokud Bůh nepodmaní všechny nepřátele pod jeho nohy". [26] Jako poslední nepřítel bude přemohena smrt, [27] vždyť "pod nohy jeho podřídil všecko". Je-li řečeno, že je mu podřizováno všecko, je jasné, že s výjimkou toho, kdo mu všecko podřídil. [28] Až mu bude podřizováno všecko, pak i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všecko podřídil, a tak bude Bůh všecko ve všem. [29] Jaký by jinak mělo smysl to, že se někteří dávají křtít za mrtvé? Jestliže mrtví vůbec nevstanou, proč se za ně dávají křtít? [30] A proč i my se v každou hodinu vydáváme v nebezpečí? [31] Den ze dne hledím smrti do tváře - ujišťuji vás o tom, bratří, při všem, co pro mne znamená, v Kristu Ježíši, našem Pánu! [32] Jestliže jsem v Efezu

podstoupil zápas se šelmami jen z lidských pohnutek, co mi to prospěje? Jestliže mrtví nevstanou, pak "jezme a pijme, neboť zítra zemřeme". [33] Neklamte se: "špatná společnost kazí dobré mravy". [34] Vystřízlivějte, jak se sluší, a nehřešte. Někteří nemají ani poněti o Bohu. Říkám to k vašemu zahanbení! [35] Ale někdo snad řekne: "Jak vstanou mrtví? V jakém těle přijdou?" [36] Jaká pošetilost! To, co zaséváš, nebude oživeno, jestliže neumře. [37] A co zaséváš, není tělo, které vzejde, nýbrž holé zrno, ať už pšenice nebo nějaké jiné rostliny. [38] Bůh však mu dává tělo, jak sám určil, každému semeni jeho zvláštní tělo. [39] Není jedno tělo jako druhé, nýbrž jiné tělo mají lidé, jiné zvířata, jiné ptáci, jiné ryby. [40] A jsou tělesa nebeská a tělesa pozemská, ale jiná je sláva nebeských a jiná pozemských. [41] Jiná je záře slunce a jiná měsíce, a ještě jiná je záře hvězd, neboť hvězda od hvězdy se liší září. [42] Tak je to i se zmrtvýchvstáním. Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. [43] Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci. [44] Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní. Je-li tělo přirozené, je i tělo duchovní. [45] Jak je psáno: "První člověk Adam se stal duší živou" - poslední Adam je však Duchem oživujícím. [46] Nejprve tedy není tělo duchovní, nýbrž přirozené, pak teprve duchovní. [47] První člověk byl z prachu země, druhý člověk z nebe. [48] Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i ostatní na zemi, a jaký je ten nebeský, takoví i ostatní v nebesích. [49] A jako jsme nesli po dobu pozemského, tak ponese me i podobu nebeského. [50] Chci říci to, bratří, že člověk, jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném. [51] Hle, odhalím vám tajemství: Ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, [52] naráz, v okamžiku, až se naposled ozve polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni k nepomíjitelnosti a my živí proměněni. [53] Pomíjitelné tělo musí totiž obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost. [54] A když pomíjitelné obleče nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost, pak se naplní, co je psáno: "Smrt je pohlčena, Bůh zvíťazil!" [55] Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň?" [56] Zbraní smrti je hřích a hřích má svou moc ze zákona. [57] Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! [58] A tak, moji milovaní bratří, buďte pevní, nedejte se zvíkat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.

1K kapitola 16.

[1] Pokud jde o sbírku pro církve v Jeruzalémě, dělejte to podle pokynů, které jsem dal církvím v Galacii. [2] V první den týdne nechť každý z vás dá stranou, co může postrádat, aby sbírka nezačala teprve tehdy, až k vám přijdu. [3] Až budu u vás, vyšlu ty, které doporučíte, s průvodními listy, aby donesli dar vaší vděčnosti do Jeruzaléma. [4] Ukáže-li se vhodné, abych tam šel také já, půjdou se mnou. [5] Přijdu k vám, až dokončím cestu Makedonií. Makedonií totiž jen projdu, [6] ale u vás bych chtěl zůstat déle, snad i přes celou zimu, abyste vy mne potom vypravili na další cestu. [7] Nerad bych se u vás jen zastavil; doufám, že s vámi budu moci zůstat nějaký čas, dovolí-li to Pán. [8] V Efezu zůstanu až do letnic; [9] otevřela se mi zde veliká a nadějná příležitost, ale také protivníků je mnoho. [10] Přijde-li Timoteus, hleďte, aby byl mezi vámi bez obav; vždyť koná dílo Páně stejně jako já. [11] Ať ho nikdo z vás nepodceňuje! Vypravte ho na cestu ke mně s bratrskou láskou, neboť na něho čekám spolu s jinými bratry. [12] Pokud jde o bratra Apolla, velice jsem na něj naléhal, aby k vám šel spolu s jinými bratry, ale v žádném případě nechtěl jít už nyní; půjde však, jakmile se ukáže vhodná příležitost. [13] Buďte bdělí, stůjte pevně ve víře, buďte stateční a silní! [14] Všecko nechť se mezi vámi děje v lásce. [15] O něco vás prosím, bratří. Víte o rodině Štěpánově, že první z celé Achaje uvěřili a dali se do služby bratřím. [16] I vy se ochotně podřizujte takovým lidem a každému, kdo pracuje na společném díle. [17] Mám radost, že přišli Štěpán, Fortunát a Achaikos, neboť mi nahradili vaši nepřítomnost. [18] Uklidni mě i vaše srdce. Važte si takových lidí! [19] Pozdravují vás církve v Asii. Velice vás v Pánu pozdravuje Akvilas a Priska spolu s církví, která se shromažďuje v jejich domě. [20] Pozdravují vás všichni bratří. Pozdravte se navzájem svatým políbením. [21] Pozdrav mou, Pavlovou rukou. [22] Kdo nemiluje Pána, ať je proklet! Maranatha! [23] Milost Pána Ježíše buď s vámi. [24] Moje láska je s vámi všemi v Kristu Ježíši.